

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Bijstand	9
Volksverzekeringen	10
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	11
Wet kinderopvang	11
Wet op de rechtsbijstand	14
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	16
Vreemdelingenrecht	16
Opvang	16
Richtlijnen en verordeningen	18
Vreemdelingenbewaring	19

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 438

Voorzieningenrechter ABRS, 11-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1851](#)

burgemeester van Amersfoort.

Awb 1:3

Gemeentewet 125

Wet tijdelijk huisverbod 2 lid 1

BESLUIT. I.c. is de e-mail waarin de burgemeester schrijft geen rol te hebben in het geschil met de medebewoner een afwijzing van het verzoek aan de burgemeester om maatregelen te treffen en is daarmee een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. Het geheel ontbreken van een bevoegdheid brengt in beginsel met zich dat geen rechtsgevolgen in het leven kunnen worden geroepen. De burgemeester heeft in zijn e-mail terecht overwogen dat hij niet bevoegd is om strafrechtelijke aangiftes in behandeling te nemen. Wat betreft het verzoek van [verzoeker] om maatregelen om veilig te kunnen wonen en niet steeds door de medebewoner met de dood te worden bedreigd, kan niet worden gezegd dat een bevoegdheid voor de burgemeester om op te treden geheel ontbreekt. Artikel 125 van de Gemeentewet bevat een algemene bestuursdwangbevoegdheid die kan worden toegepast ter handhaving van de wettelijke regels die de burgemeester uitvoert.

E-mail waarbij de burgemeester heeft gereageerd op de brief van [verzoeker]. [...]

7. [verzoeker] voert aan dat hij niet juridisch onderlegd is, maar dat er volgens hem wetgeving moet zijn op grond waarvan de burgemeester bevoegd is om handhavend op te treden. [...]

7.1. Ingevolge artikel 1:3 van de Awb wordt onder besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling. Een rechtshandeling is volgens de wetgever gelijk aan een handeling die gericht is op enig rechtsgevolg. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraken van 30 januari 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BC3065](#), en van 22 januari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:99](#)), heeft een beslissing rechtsgevolg, als zij er op is gericht een bevoegdheid, recht of verplichting voor een of meer anderen te doen ontstaan of teniet te doen, of een juridische status van een persoon of een zaak vast te stellen.

7.2. Het geheel ontbreken van een bevoegdheid brengt in beginsel met zich dat geen rechtsgevolgen in het leven kunnen worden geroepen. De burgemeester heeft in zijn e-mail van 28 juli 2022 terecht overwogen dat hij niet bevoegd is om strafrechtelijke aangiftes in behandeling te nemen. Daarvoor bestaat geen publiekrechtelijke grondslag. Op dit punt heeft de burgemeester in de e-mail geen rechtsgevolgen in het leven geroepen.

Wat betreft het verzoek van [verzoeker] om maatregelen om veilig te kunnen wonen en niet steeds door de medebewoner met de dood te worden bedreigd, kan niet worden gezegd dat een bevoegdheid voor de burgemeester om op te treden geheel ontbreekt. Artikel 125 van de Gemeentewet bevat een algemene bestuursdwangbevoegdheid die kan worden toegepast ter handhaving van de wettelijke regels die de burgemeester uitvoert. Dat kunnen de wettelijke regels zijn voor woonoverlast, als bedoeld in artikel 151d van de Gemeentewet, in samenhang gelezen met artikel 2:79 van de Algemene Plaatselijke Verordening Amersfoort (hierna: APV). Ook biedt artikel 2 van de Wth de burgemeester een publiekrechtelijke grondslag en daarmee een bevoegdheid om op te treden in huiselijk geweld-situaties. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat de burgemeester niet over een bevoegdheid beschikt om handhavend op te treden. Als vast staat dat er

een mogelijke bevoegdheid bestaat, dan volgt daarna pas de inhoudelijke beoordeling of die regels in dit concrete geval ook van toepassing zijn. De burgemeester kan het verzoek dan afwijzen als niet aan de toepassingsvereisten wordt voldaan. De burgemeester kan op grond van de genoemde bepalingen dus wel rechtsgevolgen in het leven roepen. De e-mail waarin de burgemeester schrijft geen rol te hebben in het geschil met de medebewoner kan niet anders worden begrepen dan een afwijzing van het verzoek van [verzoeker] aan de burgemeester om maatregelen te treffen. De e-mail is daarmee een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb waartegen bezwaar openstaat. De burgemeester heeft het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard omdat de e-mail van 28 juli 2022 geen besluit zou zijn. De rechtbank heeft het vorenstaande ten onrechte niet onderkend. Het betoog slaagt. [...]

JnB 2023, 439

MK ABRS, 24-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2017](#)

college van burgemeester en wethouders van Leudal.

Awb 4:13 lid 1, 4:14 lid 3, 8:55c

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. BESLISTERMIJN.

Handhavingsverzoek. Voor het beslissen op een verzoek om handhaving geldt geen wettelijke termijn, zodat op grond van artikel 4:13, eerste lid, van de Awb een redelijke termijn geldt. I.c. wordt de door het college gegeven termijn, geen redelijke termijn geacht. Het verzoek van [appellant] ziet op een mogelijke overtreding van een specifieke planregel. Dit is een concreet en relatief beperkt verzoek waarvoor niet veel nader onderzoek nodig is.

Verzoek van appellant ingediend bij het college om handhavend op te treden tegen Landgoed Leudal. [...]

2. [appellant] heeft verzocht om handhavend op te treden tegen Landgoed Leudal in verband met de planregels die gelden voor dat landgoed op grond van het bestemmingsplan "Landgoed Leudal 2018". Het college heeft medegedeeld dat het een beslistermijn van 20 weken redelijk acht, omdat het in gesprek was met de exploitanten van het landgoed. [appellant] heeft het college in gebreke gesteld, omdat niet tijdig is beslist op zijn verzoek. [appellant] acht de beslistermijn die is gegeven, geen redelijke termijn. [...]

Hoger beroep

4. Het hoger beroep van [appellant] ziet alleen op het niet-ontvankelijk verklaren van zijn beroep en niet op het gegrond verklaren van zijn verzet. [appellant] betoogt dat de rechtbank uitgegaan is van een onjuiste bewijslastverdeling. Het uitgangspunt in de Awb is dat het aan het bestuursorgaan is om in een concreet geval te onderbouwen wat voor dat specifieke geval een redelijke termijn is. [...]

Oordeel Afdeling

4.2. Voor het beslissen op een verzoek om handhaving geldt geen wettelijke termijn, zodat op grond van artikel 4:13, eerste lid, van de Awb een redelijke termijn geldt. Deze termijn is in ieder geval verstreken wanneer het bestuursorgaan niet binnen acht weken een beschikking heeft gegeven of een mededeling heeft gedaan met daarin een redelijke termijn waarbinnen de beschikking tegemoet kan worden gezien (zie artikel 4:14, derde lid, van de Awb).

Dit betekent dat het college in beginsel gehouden was om binnen acht weken na ontvangst van het verzoek een beschikking te geven of een mededeling te doen en daarbij een zo kort mogelijke termijn te noemen waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien. Het college heeft binnen acht weken na ontvangst van het verzoek, op 16 augustus 2019, medegedeeld dat de beschikking binnen 12 weken tegemoet kan worden gezien, op 4 december 2019. Door deze

mededeling komt de totale beslistermijn op 20 weken. In de brief staat dat de termijn van 20 weken nodig is, omdat met de ondernemers van het landgoed wordt gesproken om tot een oplossing te komen, waarbij ook het gebruik volgens de bestemming aan de orde is. De gesprekken zouden worden hervat na de zomervakantie.

De Afdeling acht in dit geval de door het college gegeven termijn, geen redelijke termijn. Hiertoe overweegt de Afdeling dat het verzoek van [appellant] ziet op een mogelijke overtreding van een specifieke planregel. Dit is een concreet en relatief beperkt verzoek waarvoor niet veel nader onderzoek nodig is. Het college betwist ook niet dat het verzoek beperkt is in omvang, maar voert alleen aan dat gesprekken gaande waren. De Afdeling sluit niet uit dat gesprekken met partijen om te komen tot een minnelijke oplossing een gegronde reden kunnen zijn om een mededeling te doen als bedoeld in artikel 4:14 van de Awb. In dit geval heeft het college echter onvoldoende toegelicht waarop deze gesprekken zagen, bijvoorbeeld op de gestelde overtreding en in welk stadium deze gesprekken zich bevonden. Hierdoor heeft het college onvoldoende gemotiveerd waarom de gesprekken reden vormden voor de gekozen beslistermijn tot 4 december 2019.

Het college heeft uiteindelijk op 3 maart 2020 beslist op het verzoek, dit is in dit geval een overschrijding van de redelijke termijn van minimaal 42 dagen. [appellant] heeft het college op 20 september 2019 in gebreke gesteld en op 27 oktober 2019 een beroep wegens niet-tijdig beslissen ingesteld. Hierdoor wordt aan de eisen van artikel 6:12 van de Awb voldaan en is het beroep van [appellant] gegrond. Dit heeft de rechtbank miskend. Het hoger beroep is gegrond.

4.3. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling alsnog het beroep van [appellant] alsnog gegrond verklaren en een dwangsom vaststellen met toepassing van artikel 8:55c van de Awb. [...]

JnB 2023, 440

MK Rechtbank Midden-Nederland, 17-05-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:2342](#)

Awb

WRAGING. Verzoek om wraking griffier niet-ontvankelijk. Artikel 8:15 van de Awb biedt geen ruimte voor wraking van de griffier. De verwijzing naar de uitspraak van 21 juni 2011 van het EHRM (Belizzi v Malta, No. [46575/09](#)) treft geen doel. Een griffier heeft in het Nederlandse rechtssysteem geen zelfstandige taken of bevoegdheden die gelijk kunnen worden gesteld met die van een rechter. Verder hebben verzoekers in het verzoekschrift onvoldoende geconcretiseerd dat de griffier in de hoofdzaken taken heeft uitgevoerd die feitelijk gelijk kunnen worden gesteld met die van een rechter.

Brief waarbij verzoekers bij de griffie van deze rechtbank het verzoek hebben ingediend tot wraking van mr. [A] (hierna: de griffier), die in de zaken inzake de Legesverordening 2018 [...] optreedt als griffier. [...]

3.1. De wrakingskamer stelt voorop dat het wrakingsverzoek (uitsluitend) is gericht tegen de griffier en geen betrekking heeft op één of meer met de behandeling van de zaak belaste rechter(s). Artikel 8:15 Awb biedt daarvoor geen ruimte.

3.2. De verwijzing naar de uitspraak Belizzi v Malta van het EHRM [Red.: uitspraak van 21 juni 2011, No. [46575/09](#)] treft geen doel. Uit deze uitspraak volgt dat het bij de vraag of een gerechtsambtenaar kan worden gewraakt, afhangt van de concreet door hem verrichte taken. Het moet daarbij gaan om taken en bevoegdheden die van groot belang voor de zaak kunnen zijn en die feitelijk gelijk kunnen worden gesteld met de taken van een rechter. De rol van de betrokken gerechtsambtenaar moet,

met inachtneming van overweging 58 van de uitspraak, worden gezien in het licht van het nationale rechtssysteem van de betrokken lidstaat.

3.3. De wrakingskamer overweegt dat een griffier in het Nederlandse rechtssysteem geen zelfstandige taken of bevoegdheden heeft die gelijk kunnen worden gesteld met die van een rechter. Dit is een essentieel verschil met de zaak die voorlag bij het EHRM. In de zaak die voorlag bij het EHRM ging het bovendien om een gerechtsambtenaar (de zogeheten “*judicial assistant*”) die in het verleden had opgetreden als procesvertegenwoordiger van één van de tegenpartijen van de klagers in die zaak. Hiervan is in de hoofdzaken geen sprake.

3.4. De wrakingskamer overweegt verder dat uit het verzoekschrift volgt dat verzoekers van mening zijn dat de griffier in de hoofdzaken taken heeft uitgevoerd die feitelijk gelijk kunnen worden gesteld met die van een rechter. Verzoekers hebben dit onvoldoende geconcretiseerd. De algemene opsomming van de taken van een griffier volstaat daartoe in ieder geval niet. Verzoekers hebben verder aangevoerd dat de griffier herhaaldelijk in vergaande mate betrokken is geweest bij nagenoeg gelijke zaken, waarbij bovendien steeds dezelfde verweerder betrokken is geweest, alsmede één of allebei de verzoekers. Dit is evenmin voldoende voor de conclusie dat de door de griffier verrichte taken feitelijk gelijk kunnen worden gesteld met de taken van een rechter. Ten slotte hebben verzoekers een aantal specifieke handelingen opgesomd die de griffier heeft verricht in de zaken met betrekking tot de Legesverordening 2019 en 2020: het optreden als griffier ter zitting, het opstellen van processen-verbaal en contact met de gemachtigde van verzoekers inzake de planning van de zitting en het verzoek geen nadere stukken meer in te dienen. De wrakingskamer overweegt dat deze handelingen tot het gebruikelijke takenpakket van een griffier behoren en plaatsvinden in overleg met en onder verantwoordelijkheid van de behandeld rechter(s). Dit zijn geen taken die feitelijk gelijk kunnen worden gesteld met de taken van een rechter.

3.5. Op grond van artikel 4, tweede lid, aanhef en onder e, van het wrakingsprotocol worden verzoekers in hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard. [...]

JnB 2023, 441

MK ABRS, 09-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1782](#)

Awb 8:15

WRAKING. Het lidmaatschap van een politieke partij is geen uitzonderlijke omstandigheid die een zwaarwegende aanwijzing oplevert voor het oordeel dat een staatsraad jegens een partij een vooringenomenheid koestert. Verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM (arrest van 22 juni 2004, *Pabla Ky v Finland*, zaak nr. [47221/99](#), onder 33). I.c. heeft [verzoeker] niet aannemelijk gemaakt dat een eventueel lidmaatschap van een politieke partij van de staatsraden in deze specifieke zaak een bijzonder raakvlak heeft met het verzoek om wraking waarover zij moeten oordelen. Er bestond voor de staatsraden dus geen enkele reden om de vraag te beantwoorden of zij lid zijn van een politieke partij. Daarbij overweegt de Afdeling dat op de website van de Raad van State de nevenfuncties vermeld staan van alle staatsraden. Er bestaat geen verplichting om te vermelden of een staatsraad lid is van een politieke partij. Als een staatsraad een nevenfunctie heeft bij een politieke partij, staat dat wel vermeld.

JnB 2023, 442

MK ABRS, 24-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2015](#)

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

Awb 8:110 lid 1

HOGER BEROEP. Omgevingsvergunning. I.c. heeft Move2Balance gronden aangevoerd die aansluiten op de gronden van het hoger beroep van Ampals en deze strekken er slechts toe om instemming te betuigen aan de gronden van Ampals. Dat Move2Balance in geval van vernietiging van de rechtbankuitspraak in een gunstiger positie zou komen te verkeren ten opzichte van de positie waarin zij na de uitspraak van de rechtbank verkeerde, is een gevolg dat ook zou zijn ontstaan zonder het instellen van incidenteel hoger beroep. Dat het hoger beroep van Ampals niet-ontvankelijk is, maakt dit niet anders. Gelet hierop kan de brief van Move2Balance niet worden aangemerkt als een incidenteel hoger beroepschrift in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Awb. De brief van de Move2Balance dient daarom als een principaal hoger beroepschrift te worden aangemerkt. Dit hoger beroep is niet tijdig ingediend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2023, 443

MK ABRS, 24-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2022](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb 5:51

Wet kinderopvang 1.49, 1.50, 1.62, 1.72

BESTUURLIJKE BOETE. WET KINDEROPVANG. TERMIJN VAN ORDE. De dertienwekentermijn van artikel 5:51 van de Awb is een termijn van orde. Weliswaar is in de uitspraak van de ABRS van 04-08-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1730](#), in navolging van de uitspraak van de CRvB van 09-07-2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#), ten gunste van belanghebbenden teruggekomen van de vaste rechtspraak dat bezwaar- en beroepstermijnen van openbare orde zijn, maar uit die uitspraken kan niet de gevolgtrekking worden gemaakt dat ten nadele van een bestuursorgaan moet worden teruggekomen van het oordeel dat de dertienwekentermijn een termijn van orde is.

Besluit waarbij het college aan [appellante sub 2] een bestuurlijke boete heeft opgelegd wegens overtreding van de Wet kinderopvang (hierna: Wko). [...]

Overschrijding van de termijn in artikel 5:51 van de Awb

[...] 15.1. In artikel 5:51 van de Awb is bepaald dat, indien van de overtreding een rapport is opgemaakt, het bestuursorgaan binnen dertien weken na de dagtekening van het rapport beslist of het een bestuurlijke boete oplegt.

De Afdeling heeft in de uitspraak van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2831](#), overwogen dat de dertienwekentermijn een termijn van orde is, zodat aan de overschrijding daarvan geen consequenties zijn verbonden. In hetgeen [appellante sub 2] heeft aangevoerd, wordt geen aanleiding gezien in deze zaak tot een ander oordeel te komen. Weliswaar heeft de Afdeling in de uitspraak van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1730](#), in navolging van de door de stichting genoemde uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 9 juli 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#), overwogen dat een belanghebbende niet langer door de bestuursrechter wordt tegengeworpen dat het bezwaar niet tijdig was, maar die situatie is niet vergelijkbaar met dit geval. In die uitspraken is ten gunste van belanghebbenden teruggekomen van de vaste rechtspraak dat bezwaar- en

beroepstermijnen van openbare orde zijn. Daaruit kan niet de gevolgtrekking worden gemaakt dat ten nadele van een bestuursorgaan moet worden teruggekomen van het oordeel dat de dertienwekentermijn een termijn van orde is. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2023:2023](#), [ECLI:NL:RVS:2023:2021](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:2024](#).

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet kinderopvang" (JnB 2023, 450).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 444

ABRS, 24-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2019](#)

college van burgemeester en wethouders van Boxtel.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1 lid 1, 3.6

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. BEELDKWALITEITSPLAN.

WELSTANDEISEN. EXCEPTIEVE TOETS. I.c. heeft het college terecht omgevingsvergunning geweigerd, omdat sprake is van strijd met het bestemmingsplan. Weliswaar zijn er welstandeisen opgenomen in het bestemmingsplan, maar gelet op het doel van deze eisen in relatie tot het herstellen van de cultuurhistorische waarden van het gehucht Roond, heeft het college zich op het standpunt mogen stellen dat dergelijke eisen in dit geval ruimtelijk relevant zijn. Hierdoor is artikel 8.3.2. van de planregels niet evident in strijd met artikel 3.1 van de Wro.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college geweigerd aan [appellant] een omgevingsvergunning te verlenen voor een woning met bijgebouw [...].

[...] 4.1. De Afdeling stelt voorop dat het beeldkwaliteitsplan in dit geval onderdeel uitmaakt van het bestemmingsplan, nu er in de planregels naar wordt verwezen en het onderdeel uitmaakt van de bijlagen bij de planregels die samen met het ontwerpbesluit ter inzage hebben gelegen.

De Afdeling is het met de rechtbank eens dat artikel 8.3.2. van de planregels weliswaar onder het kopje "Nadere eisen" staat, maar dat uit de formulering volgt dat sprake is van een rechtstreeks werkende regel. Het betoog van [appellant], dat hierbij de bedoeling van de planwetgever wordt betrokken terwijl dat niet mag, slaagt niet. Daargelaten de vraag welke rol de bedoeling van de planwetgever kan spelen bij de interpretatie van een planregel, is in dit geval op basis van de formulering van de planregel tot de conclusie gekomen dat sprake is van een rechtstreeks werkende regel.

Nu sprake is van een rechtstreeks werkende regel, komt de Afdeling toe aan het betoog van [appellant] dat artikel 8.3.2 evident in strijd is met artikel 3.1, eerste lid, van de Wro en om die reden door middel van exceptieve toetsing onverbindend moet worden geacht.

[...] 4.3. In artikel 8.3.2. van de planregels is bepaald dat hoofd- en bijgebouwen moeten voldoen aan de eisen die zijn gesteld in het beeldkwaliteitsplan. In dat beeldkwaliteitsplan staan in hoofdstuk

2 architectonische kwaliteitseisen voor langgevelboerderijen en overige bebouwing en staan in hoofdstuk 3 landschappelijke kwaliteitseisen voor erfbepanting en erfinrichting. Daarnaast zijn twee bijlagen bij het beeldkwaliteitsplan gevoegd. Bijlage 1 bevat de toetsingscriteria voor langgevelboerderijen en bijlage 2 bevat de landschappelijke kwaliteitseisen.

4.4. De Afdeling overweegt dat het beeldkwaliteitsplan, specifiek hoofdstuk 2 en bijlage 1 waaraan het college heeft getoetst, welstandseisen bevat. In beginsel zijn welstandseisen niet ruimtelijk relevant. Dit kan anders zijn indien sprake is van ruimtelijk relevante belangen, zoals een beschermd stads- en of dorpsgezicht (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 oktober 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY1025](#)).

[...] Gelet op het bovenstaande, heeft het college voldoende gemotiveerd dat de eisen aan de type woningen en details van de woningen nodig zijn om het beeld van het gehucht met kenmerkende historische boerderijen te herstellen. Weliswaar zijn er welstandseisen opgenomen in het bestemmingsplan, maar gelet op het doel van deze eisen in relatie tot het herstellen van de cultuurhistorische waarden van het gehucht Roond, heeft het college zich op het standpunt mogen stellen dat dergelijke eisen in dit geval ruimtelijk relevant zijn. Hierdoor is artikel 8.3.2. van de planregels niet evident in strijd met artikel 3.1 van de Wet ruimtelijke ordening. De rechtbank is terecht ook tot dit oordeel gekomen.

Dit betekent dat het college terecht de omgevingsvergunning heeft geweigerd, omdat sprake is van strijd met het bestemmingsplan en het geen medewerking wenst te verlenen aan een omgevingsvergunning voor afwijken van het bestemmingsplan. [...]

JnB 2023, 445

ABRS, 24-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2020](#)

college van burgemeester en wethouders van Westerveld.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II, artikel 4, onderdeel 11

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. Weigering tijdelijke omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat de bouw van een chalet en blokhut in strijd zijn met het bestemmingsplan. Uit de omschrijving van het begrip "kamperen" in het Van Dale Woordenboek wordt afgeleid dat het begrip "kampeerbedrijf" ziet op een bedrijf dat gelegenheid biedt voor verblijf in een tent, caravan of camper en niet voor verblijf in een chalet of blokhut. Chalet en blokhut zijn niet aan te merken als kampeermiddel in de zin van artikel 1, aanhef en onder s, onder 1 van de planvoorschriften.

[...] Bij brief van [...] heeft het college aan [appellante] bekendgemaakt dat de door haar [...] aangevraagde tijdelijke omgevingsvergunning voor het bouwen van een chalet en een blokhut [...] van rechtswege is verleend.

Bij besluit van [...] heeft het [...] de gevraagde omgevingsvergunning alsnog geweigerd.

[...] 8.2. Tussen partijen is niet in geschil dat het chalet en de blokhut op het perceel staan op gronden met de aanduiding "recreatie" van de bestemming "Bodemgebonden agrarische bedrijven - grondwaterbeschermingsgebied" van het bestemmingsplan "Buitengebieden Dwingeloo 1993". De Afdeling overweegt dat gronden met de aanduiding "recreatie" tevens zijn bestemd voor een kampeerbedrijf met bijbehorende gebouwen. Het begrip "kampeerbedrijf" staat evenwel niet omschreven in de planregels. De Afdeling gaat daarom voor de uitleg van dit begrip uit van het normaal spraakgebruik, zoals omschreven in Van Dale, groot woordenboek der Nederlandse taal.

Hoewel het begrip "kampeerbedrijf" niet is opgenomen in het Van Dale Woordenboek, staat het begrip "kamperen" daarin omschreven als: "in een tent, caravan of camper verblijven". De Afdeling leidt hieruit af dat het begrip "kampeerbedrijf" ziet op een bedrijf dat gelegenheid biedt voor verblijf in een tent, caravan of camper en niet voor verblijf in een chalet of blokhuut. Gelet hierop zijn het chalet en de blokhuut naar het oordeel van de Afdeling niet aan te merken als bij een kampeerbedrijf behorende gebouwen. Gebouwen op gronden met de aanduiding "recreatie" moeten namelijk ten dienste staan van het kampeerbedrijf, waar het verblijven in een chalet en blokhuut niet onder valt. Hoewel de rechtbank onder 4.4 van de aangevallen uitspraak spreekt over bijbehorende bouwwerken in plaats van bijbehorende gebouwen, komt de rechtbank terecht tot dezelfde conclusie. [...] Verder heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht overwogen dat het chalet en de blokhuut niet zijn aan te merken als kampeermiddel in de zin van artikel 1, aanhef en onder s, onder 1 van de planvoorschriften. Daarbij heeft de rechtbank terecht betrokken dat gelet op de in het bestemmingsplan opgenomen definitie van kampeermiddel deze bouwwerken niet als kampeermiddel kunnen worden aangemerkt. Er is namelijk geen sprake van een tent, een tentwagen, een kampeerauto of caravan dan wel een ander onderkomen, dat geen bouwwerk is, als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder s, van de planvoorschriften. Het betoog slaagt niet.

9. Gelet op het voorgaande komt de Afdeling tot de conclusie dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de bouw van het chalet en de blokhuut in strijd is met het bestemmingsplan. [...]

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 22-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1952](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-05-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:2154](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Overijssel, 10-05-2023, [ECLI:NL:RBOVE:2023:1698](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 446

MK CRvB, 16-05-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:913](#)

college van burgemeester en wethouders van Helmond.

Participatiewet (PW) 13 lid 1 onder e, 16 lid 1

PARTICIPATIEWET. TERECHTE AFWIJZING AANVRAAG OM VASTE LASTEN IN NEDERLAND TE KUNNEN DOORBETALEN OVER EEN PERIODE WAAROVER APPELLANTE GEEN BIJSTAND ONTVING OMDAT ZIJ LANGER DAN VIER WEKEN IN HET BUITENLAND VERBLEEF. Appellante heeft op de zitting betoogd dat zij in een acute noodsituatie verkeerde door de medische toestand van haar zoon, die in Turkije in coma lag. Zij vreesde dat hij zou

overlijden terwijl zij niet bij hem zou zijn als zij zou terugkeren naar Nederland. Zij stelt, zo begrijpt de Raad, dat terugkeer naar Nederland haar dus psychisch letsel zou bezorgen. Maar appellante heeft daarbij opgemerkt dat zij geen gegevens over die toestand van haar zoon kan verstrekken en haar stelling over de psychische gevolgen ervan voor haar zelf niet kan onderbouwen. Dit betekent dat de stelling van appellante niet aannemelijk is. De beroepsgrond dat zij in een acute noodsituatie verkeerde mist daardoor een feitelijke grondslag. Appellante heeft alleen al daarom niet aannemelijk gemaakt dat is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 16, eerste lid, van de PW. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2023, 447

CRvB, 11-05-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:912](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Participatiewet (PW) 60a lid 4

PARTICIPATIEWET. VERREKENING. Het college heeft een vordering op appellant. Een negatief vermogen speelt geen rol bij de beoordeling van artikel 60a, vierde lid, van de PW. Het college zal bij de verrekening rekening moeten houden met de beslagvrije voet van appellant, maar bepalend voor de beslagvrije voet is de inkomenssituatie en niet de vermogenssituatie. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 448

CRvB, 16-05-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:935](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Ouderdomswet (AOW)

AOW. WOONACHTIG IN BELGIË. TIJDVAKKEN VERPLICHTE VERZEKERING. Er zijn onvoldoende aanknopingspunten dat appellant al eerder dan op 6 november 2016 als ingezetene van Nederland moet worden aangemerkt. Door de Svb zal worden onderzocht; o of premies volksverzekeringen zijn ingehouden, o of appellant mocht menen dat hij op grond van deze premie-inhouding verzekerd was voor de AOW en o of geen premierestitutie door de Belastingdienst heeft plaatsgevonden. Mocht appellant op grond van dit onderzoek worden toegelaten tot de vrijwillige verzekering dan zal dat leiden tot een verminderde korting op zijn AOW-pensioen. De Svb zal hierover een besluit afgeven. Aangevallen uitspraak bevestigd. De Svb zal nog nader onderzoek doen naar mogelijke toelating van appellant tot de vrijwillige verzekering.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 449

MK CRvB, 11-05-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:918](#)

college van burgemeester en wethouders van Heemskerk.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.5 lid 3

WMO 2015. WEIGERING MAATWERKVOORZIENING VOOR DE KOSTEN VAN OPLEIDING VAN DOOR BETROKKE NE ZELF AANGESCHAFTE ASSISTENTIEHOND.

Aannemelijk is gemaakt dat de opleiding van betrokkene s hond tot assistentiehond en de ondersteuning die door de assistentiehond is geboden wél een duidelijk positief effect hebben gehad op de zelfredzaamheid en participatie van appellante. Het enerzijds niet tot stand komen van de voor appellante ook door het college passend bevonden ondersteuning en het anderzijds in dit specifieke geval daadwerkelijk gebleken effect van de inzet van de assistentiehond vormen voor de Raad aanleiding om thans, in dit bijzondere geval, tot de conclusie te komen dat met de opleiding van betrokkene s hond tot assistentiehond een passende bijdrage is geleverd aan de zelfredzaamheid en participatie van appellante. Dit brengt de Raad tot het oordeel dat de weigering om aan appellante een maatwerkvoorziening te verstrekken voor de kosten van deze opleiding geen stand kan houden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet kinderopvang

JnB 2023, 450

MK ABRS, 24-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2022](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet kinderopvang (Wko) 1.49, 1.50, 1.62, 1.72

Besluit kwaliteit kinderopvang 3, 7

Beleidsregels toezicht & handhaving kwaliteit kinderopvang gemeente Utrecht

WET KINDEROPVANG. BOETE. BEROEPSKRACHT-KINDRATIO. BEWIJS OVERTREDINGEN.

I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht geoordeeld heeft geoordeeld dat niet is komen vast te staan dat enkele overtredingen zijn begaan en dat het college om die reden geen boete mocht opleggen. **MATIGING.** I.c. wordt geoordeeld dat geen hoge mate van samenhang bestaat tussen de geconstateerde overtredingen die aanleiding zou moeten geven tot matiging van de boete. De duur van de overtredingen is echter wel beperkt en de ernst ervan is relatief gering, zodat de Afdeling aanleiding ziet om de matiging met 50% die de rechtbank heeft toegepast in stand te laten. **OPZETTELIJK OF ROEKELOOS HANDELEN.** Het moet voor de toepassing van artikel 1.72, tweede lid, van de Wko gaan om overtredingen die de maatschappelijke orde zodanig schokken dat afdoening door middel van een bestuurlijke boete niet langer een adequate en bevredigende sanctie betekent. Een dergelijke situatie is i.c. niet aan de orde. **TERMIJN VAN ORDE.** De dertienwekentermijn van artikel 5:51 van de Awb is een termijn van orde. Weliswaar is in ABRS 04-08-2021 [ECLI:NL:RVS:2021:1730](#), in

navolging van CRvB 09-07-2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#), ten gunste van belanghebbenden teruggekomen van de vaste rechtspraak dat bezwaar- en beroepstermijnen van openbare orde zijn, maar uit die uitspraken kan niet de gevolgtrekking worden gemaakt dat ten nadele van een bestuursorgaan moet worden teruggekomen van het oordeel dat de dertienwekentermijn een termijn van orde is.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [appellante sub 2] een bestuurlijke boete van € 37.500,00 opgelegd wegens overtreding van de Wet kinderopvang (hierna: *Wko*).

Bij besluit van [...] heeft het college [...] het boetebedrag naar € 35.000,00 verlaagd.

[...] Overtredingen bewezen?

[...] 9.1. Uit artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: *EVRM*) volgt dat het bestuursorgaan, in dit geval het college, moet bewijzen dat in een concreet geval een overtreding is gepleegd. In geval van twijfel moet het bestuursorgaan aan de betrokkene het voordeel van de twijfel gunnen. De Afdeling wijst ter vergelijking op overweging 4.8.3 van het arrest van de Hoge Raad van 15 april 2011 in zaak nr. 09/03075, [ECLI:NL:HR:2011:BN6324](#), en de uitspraak van de Afdeling van 10 juli 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:234](#).

Het college mag in het kader van de op zijn schouders rustende bewijslast in beginsel uitgaan van de door de houder aangeleverde administratie. Het is aan de houder om voldoende twijfel te zaaien over de bewijskracht van de administratie waarop het college het vermoeden van de overtreding heeft gebaseerd.

9.2. Het college heeft bij het bewijzen van de overtredingen op 10 mei 2019, 15 mei 2019, 17 mei 2019 en 24 mei 2019 doorslaggevende betekenis toegekend aan de door [appellante sub 2] overgelegde administratie. Uit deze administratie blijkt dat op deze dagen niet is voldaan aan de vereiste beroepskracht-kindratio.

[...] Het college heeft gesteld dat aan deze papieren roosters geen waarde kan worden gehecht omdat het risico bestaat dat deze roosters achteraf zijn gefabriceerd om onder de boete uit te komen. De overgelegde stukken zijn echter voldoende concreet om door de inspectie te kunnen worden onderzocht. Het college is naar het oordeel van de Afdeling ten onrechte zonder nader onderzoek aan deze stukken voorbij gegaan. Daardoor is twijfel ontstaan over de vraag of de overtreding daadwerkelijk is begaan. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat niet is komen vast te staan dat de overtredingen op 10 mei 2019, 15 mei 2019, 17 mei 2019 en 24 mei 2019 zijn begaan en dat het college hiervoor geen boetes mocht opleggen.

Het betoog faalt.

9.3. Ook bij het bewijzen van de overtreding op 28 mei 2019 van de vereiste beroepskracht-kindratio heeft het college doorslaggevende betekenis toegekend aan de door [appellante sub 2] overgelegde administratie. [appellante sub 2] heeft hiertegen ingebracht dat het college van een onjuist aantal kinderen is uitgegaan. Verder heeft [appellante sub 2] gesteld dat de beroepskracht die volgens het basisrooster in de administratie ziek was, die dag toch heeft gewerkt. Daarbij heeft [appellante sub 2] gewezen op het papieren rooster. Ook hier had het college naar het oordeel van de Afdeling nader onderzoek moeten verrichten naar de door [appellante sub 2] aangedragen stellingen en de daarbij behorende stukken. De rechtbank heeft ook in dit geval terecht geoordeeld dat niet is komen vast te staan dat op 28 mei 2019 een overtreding is begaan en dat het college om die reden geen boete mocht opleggen.

[...] Matiging van de boetes

[...] 10.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 10 februari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:272](#)) zijn de geconstateerde overtredingen in beginsel afzonderlijk beboetbaar. Er zijn op 7 en 14 mei 2019 overtredingen geconstateerd, omdat op die dagen buiten de vastgestelde uren in het pedagogisch beleidsplan van de beroepskracht-kindratio is afgeweken met respectievelijk 18 en 7 minuten. De Afdeling is van oordeel dat geen hoge mate van samenhang bestaat tussen deze overtredingen die aanleiding zou moeten geven tot matiging van de boete. De duur van de overtredingen is echter wel beperkt en de ernst ervan is relatief gering, zodat de Afdeling aanleiding ziet om de matiging met 50% die de rechtbank heeft toegepast bij de overtredingen op 7 en 14 mei 2019, zij het deels op andere gronden, in stand te laten. De matiging van 50% die de rechtbank heeft toegepast op de overtreding op 16 mei 2019 zal de Afdeling ook in stand laten.

[...] College onbevoegd op grond van artikel 1.72, tweede lid, van de Wko?

[...] 13.1. In artikel 1.72, eerste lid, van de Wko is de bevoegdheid van het college neergelegd om een bestuurlijke boete op te leggen bij overtreding van een verplichting van de Wko, waaronder overtreding van de beroepskracht-kindratio. In het tweede lid is bepaald dat, in afwijking van het eerste lid, een overtreding niet met een bestuurlijke boete kan worden afgedaan indien de overtreding opzettelijk of roekeloos geschiedt en een direct gevaar voor de gezondheid of de veiligheid van personen tot gevolg heeft.

In deze zaak heeft het college zich niet op het standpunt gesteld dat sprake is van opzettelijk of roekeloos handelen. In dit verband overweegt de Afdeling, onder verwijzing naar de totstandkomingsgeschiedenis van de Wko (Kamerstukken II 2001/02, 28 447, nr. 3, blz. 92), dat het voor de toepassing van artikel 1.72, tweede lid, van de Wko moet gaan om overtredingen die de maatschappelijke orde zodanig schokken dat afdoening door middel van een bestuurlijke boete niet langer een adequate en bevredigende sanctie betekent. Een dergelijke situatie is in dit geval niet aan de orde. Hoewel het college de overtredingen als ernstig aanmerkt, is er naar het oordeel van de Afdeling geen sprake van dat de maatschappelijke orde daardoor geschokt is. Het college is er in het besluit op bezwaar van 18 mei 2020 niet van uitgegaan dat gedurende de hele vrijdag 24 mei 2019 één kind zonder beroepskracht in een stamgroepruimte is opgevangen. Dat er te weinig beroepskrachten op een groep hebben gestaan of kinderen uit een basisgroep zijn verplaatst naar een andere groep, heeft het college niet als roekeloos als bedoeld in artikel 1.72, tweede lid, van de Wko hoeven aan te merken.

13.2. Het handhavingsbeleid is gebaseerd op het eerste lid van artikel 1.72 van de Wko en ziet dus op de gevallen waarin het college bevoegd is handhavend op te treden. Dat in dat beleid niet is neergelegd wanneer het college daartoe niet bevoegd is, is dus geen reden om het handhavingsbeleid te vernietigen. Overigens is in dat beleid wel neergelegd dat het college geen boete oplegt indien tegen de overtreder voor dezelfde gedraging strafvervolging is ingesteld.

13.3. De conclusie is dat het college op grond van artikel 1.72, eerste lid, van de Wko en het handhavingsbeleid een boete mocht opleggen.

[...] Overschrijding van de termijn in artikel 5:51 van de Awb

[...] 15.1. In artikel 5:51 van de Awb is bepaald dat, indien van de overtreding een rapport is opgemaakt, het bestuursorgaan binnen dertien weken na de dagtekening van het rapport beslist of het een bestuurlijke boete oplegt.

De Afdeling heeft in de uitspraak van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2831](#), overwogen dat de dertienwekentermijn een termijn van orde is, zodat aan de overschrijding daarvan geen consequenties zijn verbonden. In hetgeen [appellante sub 2] heeft aangevoerd, wordt geen

aanleiding gezien in deze zaak tot een ander oordeel te komen. Weliswaar heeft de Afdeling in de uitspraak van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1730](#), in navolging van de door de stichting genoemde uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 9 juli 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#), overwogen dat een belanghebbende niet langer door de bestuursrechter wordt tegengeworpen dat het bezwaar niet tijdig was, maar die situatie is niet vergelijkbaar met dit geval. In die uitspraken is ten gunste van belanghebbenden teruggekomen van de vaste rechtspraak dat bezwaar- en beroepstermijnen van openbare orde zijn. Daaruit kan niet de gevolgtrekking worden gemaakt dat ten nadele van een bestuursorgaan moet worden teruggekomen van het oordeel dat de dertienwekentermijn een termijn van orde is. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2023:2023](#), [ECLI:NL:RVS:2023:2021](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:2024](#).

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving" (JnB 2023, 443).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB 2023, 451

MK ABRS, 24-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2028](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand, (de raad), appellant.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 1.1.1, 2.3.5

Wet op de rechtsbijstand 28, 32

Werkinstructie Bereik

RECHTSBIJSTAND. RECHTSBELANG. Afwijzing verzoek om toevoeging omdat volgens de raad sprake is van hetzelfde rechtsbelang als bij een eerdere aanvraag voor een toevoeging. De aanvragen zien op het maken van bezwaar tegen twee besluiten over een maatwerkvoorziening op grond van de Wmo 2015. I.c. wordt geoordeeld dat de raad onvoldoende heeft gemotiveerd dat sprake is van hetzelfde rechtsbelang. Een maatwerkvoorziening als bedoeld in artikel 2.3.5 van de Wmo 2015 ziet op een geheel van op een individu afgestemde maatregelen. Dit maakt dat de raad zich niet zonder nadere toelichting op het standpunt heeft mogen stellen dat het doel en beoogd eindresultaat van rechtsbijstand bij het maken van bezwaar in beide procedures één rechtsbelang betreffen. [...] 2. Op 10 juli 2021 heeft [...] een aanvraag ingediend om een toevoeging voor het voeren van een bezwaarprocedure tegen het besluit van 19 mei 2021, waarbij het college [...] een maatwerkvoorziening op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (hierna: Wmo 2015) voor ambulante begeleiding vanaf 30 april 2021 heeft stopgezet. De raad heeft op [...] de toevoeging verleend [...].

3. Op 19 augustus 2021 heeft [...] nogmaals [...] een aanvraag ingediend voor een toevoeging voor het voeren van een bezwaarprocedure, ditmaal tegen een besluit van 13 juli 2021, waarbij het college aan [wederpartij sub 1] een maatwerkvoorziening op grond van de Wmo 2015 heeft verstrekt voor ambulante begeleiding voor 10 uur per week en huishoudelijke hulp voor 7,45 uur per week, beide indicaties met een looptijd tot en met 30 juni 2022. Bij het besluit van 14 oktober 2021,

gehandhaafd bij het besluit van 25 januari 2022, heeft de raad de aanvraag afgewezen omdat er volgens hem sprake is van hetzelfde rechtsbelang als bij de aanvraag voor een toevoeging van 10 juli 2021.

[...] 5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraken van 23 november 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3383](#), en 10 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3343](#)) moeten, gelet op de tekst van artikel 28, eerste lid, aanhef en onder b, en artikel 32 van de Wrb, in onderlinge samenhang bezien, in geval van verschillende rechtsbelangen waarvoor rechtsbijstand wordt gevraagd, in beginsel meer toevoegingen worden verstrekt. Als er één rechtsbelang is, kan met één toevoeging worden volstaan, tenzij sprake is van behandeling van een procedure in meer dan één instantie. Het gaat dus in de eerste plaats om de vraag of het verzoek om een toevoeging op hetzelfde rechtsbelang ziet als dat waarvoor eerder een toevoeging is verleend. Als dat zo is, moet vervolgens worden bezien of sprake is van behandeling van een procedure in meer dan één instantie. Het beleid van de raad, dat mede is neergelegd in de werkinstructie "Bereik", is hiermee in overeenstemming.

5.2. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de raad onvoldoende heeft gemotiveerd dat sprake is van één rechtsbelang waarvoor rechtsbijstand wordt gevraagd. Volgens paragraaf 1.2 van de werkinstructie "Bereik" is voor de afbakening van het begrip rechtsbelang bepalend wat het doel én beoogd eindresultaat is van de rechtsbijstand in combinatie met het onderliggende feitencomplex. Uit de wettekst en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wmo 2015 volgt dat een maatwerkvoorziening een individuele voorziening betreft die is afgestemd op individuele omstandigheden en mogelijkheden van de aanvrager. Een maatwerkvoorziening kan binnen de door de gemeente vastgestelde kaders bestaan uit diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die kunnen bijdragen aan het verbeteren of het in stand houden van zelfredzaamheid, participatie of het bieden van beschermd wonen of opvang aan een cliënt (Kamerstukken II 2013/2014, 33 841, nr. 3, blz. 35). De Afdeling is van oordeel dat een maatwerkvoorziening als bedoeld in artikel 2.3.5 van de Wmo 2015 gelet hierop ziet op een geheel van op een individu afgestemde maatregelen. Dit maakt naar het oordeel van de Afdeling dat de raad zich niet zonder nadere toelichting op het standpunt heeft mogen stellen dat het doel en beoogd eindresultaat van rechtsbijstand bij het maken van bezwaar in beide procedures één rechtsbelang betreffen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de raad ook niet is opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat het feitencomplex dat aan beide aanvragen ten grondslag ligt op onderdelen wezenlijk verschilt. De raad heeft op de zitting toegelicht dat hij, als de omstandigheden daarvoor aanleiding geven, afwijkt van zijn uitgangspunt dat rechtsbijstand in procedures die zien op maatschappelijke ondersteuning gebaseerd op de Wmo 2015, hetzelfde rechtsbelang betreft. De raad heeft kenbaar gemaakt dat hij daarbij betreft of de voorzieningen alleen zien op aspecten binnen de woning of ook daarbuiten, of er sprake is van een doorlopende of een nieuwe voorziening, of er één of meerdere onderzoeken hebben plaatsgevonden en of er één of meerdere bezwaarschriften zijn ingediend. De Afdeling is van oordeel dat deze aspecten zonder nadere concretisering daarvan, bijvoorbeeld in het beleid van de raad, de motivering van de raad niet nader onderbouwen, omdat de raad aan de hand van de op de zitting besproken voorbeelden niet inzichtelijk heeft gemaakt of en zo ja, hoe hij deze aspecten consistent toepast en welke betekenis aan deze aspecten toekomt in deze zaak. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de raad onvoldoende heeft gemotiveerd dat het rechtsbelang waarop de aanvraag om toevoeging betrekking heeft, hetzelfde rechtsbelang is waarvoor aan [wederpartij sub 2] eerder een toevoeging is verleend. Dat de raad op basis van artikel 13 van het Bvr extra uren kan

toekennen indien blijkt dat de werkzaamheden niet binnen de forfaitaire tijd afgerond kunnen worden maakt dit niet anders, omdat de raad daaraan voorafgaand dient te beoordelen of sprake is van één rechtsbelang. [...]

Zie in gelijke zin de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2023:2027](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 452

MK Rechtbank Midden-Nederland, 17-05-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:2278](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat (EZK) e.a. verweerders.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 4:5

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3

Wet open overheid (Woo) 4.1

WOO. WOB. VERZOEK. BESTUURLIJKE AANGELEGENHEID. BEHULPZAAM ZIJN.

Buitenbehandelingstelling elf Wob-verzoeken. I.c. wordt geoordeeld dat verweerders, gezien de algemene strekking van de Wob-verzoeken in combinatie met de omvang van deze verzoeken, terecht hebben ingezet op het specificeren ervan. Maar het doorlopen traject tot aan de buitenbehandelingstelling van de verzoeken voldoet niet aan de maatstaven die worden gesteld aan de mate van behulpzaam zijn in de zin van de Wob en de Woo. De regierol door de minister van EZK (en het college van b en w van Rotterdam) is naar het oordeel van de rechtbank op zich niet onrechtmatig, ook niet met het ontbreken van machtigingen in de voorbereidingsfase. Aannemelijk is echter wel dat de regierol veel beperkingen voor de gesprekken en schriftelijke overleggen en daarmee voor het niveau van behulpzaamheid met zich bracht. De verzoeken zijn weliswaar grotendeels gelijklopend, maar de specificering die in de verschillende verzoeken wel zit, is door de wijze van voorbereiding en bespreking volledig verloren gegaan. Het beroep slaagt omdat de bestreden besluiten in strijd met de Wob, Woo en Awb zijn genomen. Verweerders zullen in overleg moeten treden met de stichting over het preciseren van de Wob-verzoeken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Opvang

JnB 2023, 453

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 23-05-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:7412](#)

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Richtlijn 2013/33 21

EVRM 8, 13

OPVANG. Verzoeker stelt minderjarig te zijn maar is geplaatst in een opvang voor meerderjarigen omdat de IND op grond van een Eurodac-treffer Griekenland de registratie van verzoeker heeft gewijzigd van minderjarig naar meerderjarig. The presumption of minor age. Uit de Opvangrichtlijn en de Rva volgt dat verweerder gehouden is om zelf te beoordelen of verzoeker bijzondere opvangbehoeften heeft. De voorzieningenrechter wijst het verzoek toe en bepaalt dat verweerder per ommekeer verzoeker in aanmerking brengt voor opvang, voorzieningen en verstrekkingen waar een minderjarige recht op heeft door uiterlijk binnen 48 uur na kennisneming van deze uitspraak een plaatsingsbesluit te nemen.

Op 18 oktober 2022 heeft verweerder een "Kennisgeving gewijzigde identiteitsgegevens" aan verzoeker verzonden waarin is medegedeeld dat de geboortedatum waarmee verzoeker is geregistreerd, 8 februari 2007, wordt gewijzigd naar 8 februari 2003. [...]

4. [...] De voorzieningenrechter overweegt dat zolang niet in rechte vaststaat dat verzoeker meerderjarig is, dit bij de gestelde minderjarigheid meebrengt dat van deze minderjarigheid moet worden uitgegaan en dus aan alle procedurele en materiële waarborgen die betrekking hebben op die kwetsbaarheid die reeds uit de minderjarigheid volgt moet worden voldaan. De voorzieningenrechter wijst in dit verband op het arrest van het EHRM van 21 juli 2022 in de zaak Darboe en Camara tegen Italië ([ECLI:CE:ECHR:2022:0721JUD000579717](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2022/0721jud000579717)) waar het EHRM het beginsel van "the presumption of minor age" uitlegt en toepast. [...]

5. Anders dan verweerder overweegt de voorzieningenrechter dat dit arrest niet alleen van toepassing is in de situatie zoals specifiek aan de orde in het arrest, maar betrekking heeft op alle procedures waarin de gestelde minderjarigheid en geboortedatum onderwerp van het geschil zijn. De voorzieningenrechter verwijst tevens naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank van 16 februari 2023 ([ECLI:NL:RBDHA:2023:1821](https://rechtspraak.rechtspraak.nl/?query=16%20februari%202023&filter=&sort=&page=1)) en overweegt dat artikel 21 van de Opvangrichtlijn voorschrijft dat rekening gehouden dient te worden met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen. Artikel 22 van de Opvangrichtlijn schrijft voor dat -om artikel 21 doeltreffend toe te passen- moet worden onderzocht of de verzoeker bijzondere opvangbehoeften heeft. [...]

7. Uit de Opvangrichtlijn en de Rva volgt dus ontegenzeggelijk dat verweerder gehouden is om zelf te beoordelen of verzoeker bijzondere opvangbehoeften heeft. [...] Verweerder zal dus verzoeker in omstandigheden zoals thans aan de orde, zolang hij aanspraak maakt op opvangvoorzieningen, in een opvanglocatie voor minderjarigen moeten plaatsen totdat in rechte vast komt te staan dat verzoeker meerderjarig is.

8. De voorzieningenrechter concludeert dat verzoeker ten spoedigste in een opvang voor minderjarigen moet worden geplaatst en alle bijbehorende voorzieningen moet verkrijgen en zal verweerder hiertoe de opdracht geven.

JnB 2023, 454

Rechtbank Den Haag, 17-04-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:7341](https://rechtspraak.rechtspraak.nl/?query=17%2004%202023&filter=&sort=&page=1)

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 20

Reba 5 lid 2

OPVANG. De ontvangen dwangsomvergoeding moet worden aangemerkt als vermogen voor de vaststelling van de eigen bijdrage en valt niet binnen de uitzonderingen voor immateriële schadevergoedingen.

2. Eiser heeft van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) een dwangsomvergoeding van € 15.000,- ontvangen. Daardoor beschikt eiser volgens verweerder over eigen vermogen van tenminste dat bedrag. Op grond van artikel 20 van de Rva in samenhang met de Reba, heeft verweerder de kosten voor eisers opvang, begroot op € 5.803,33 met peildatum januari 2021, teruggevorderd. [...]

Ontvangen dwangsom

4.1. De dwangsomregeling is ingevoerd met het idee dat het toekennen van een dwangsom het bestuursorgaan prikkelt om wel tijdig te beslissen en zou bijdragen aan de rechtsbescherming van de rechtszoekende. Dat is iets anders dan een tegemoetkoming voor leed veroorzaakt door trage besluitvorming. De CRvB heeft reeds geoordeeld dat een dwangsom die in het kader van het niet tijdig beslissen door een bestuursorgaan wordt verbeurd, niet kan worden aangemerkt als of gelijkgesteld kan worden met een (immateriële) schadevergoeding

[[ECLI:NL:CRVB:2015:1429](#)]. Tevens is van belang dat het toekennen van een dwangsom niet in de weg staat aan vergoeding van geleden materiële en/of immateriële schade als gevolg van trage besluitvorming door het bestuursorgaan. Daarvoor is in de Awb een aparte verzoekschriftprocedure opgenomen. Dat is een belangrijke aanwijzing dat de dwangsom en immateriële schadevergoeding van elkaar moeten worden onderscheiden en naast elkaar bestaan. Ook de hoogste bestuursrechter heeft benadrukt dat een dwangsom niet in de plaats komt van een schadevergoeding [[ECLI:NL:RVS:2020:1560](#)].

4.2. De rechtbank overweegt verder dat het idee achter het vragen van een eigen bijdrage voor verblijf in een opvangvoorziening een andere is dan die ten grondslag ligt aan de dwangsomregeling bij niet tijdig beslissen. De eigen bijdrage is door de wetgever nodig geacht zodat een asielzoeker alleen beslag legt op de collectieve middelen voor zover hij of zij niet in zijn of haar eigen bestaan te voorzien. Vanwege deze te onderscheiden doelen is de rechtbank van oordeel dat de prikkel voor een bestuursorgaan om tijdig te beslissen ook niet wegvalt als vervolgens in het kader van een mogelijk te betalen eigen bijdrage voor de kosten van opvang de ontvangen schadevergoeding als vermogen wordt aangemerkt. Het is bovendien geen zekerheid dat het toekennen van een dwangsom tot gevolg heeft dat een eigen bijdrage verschuldigd is. Dat hangt af van de vermogenspositie van de betreffende vreemdeling.

4.3. Hoewel de rechtbank begrijpt dat het voor eiser vervelend is dat zijn asielpcedure lang heeft geduurd, is de rechtbank, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, van oordeel dat de dwangsom moet worden aangemerkt als vermogen voor de vaststelling van de eigen bijdrage en niet valt binnen de uitzonderingen voor immateriële schadevergoedingen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 455

HvJEU (Zevende kamer), 25-05-2023, [ECLI:EU:C:2023:429](#)

J.B., S.B., F.B., tegen Duitsland.

Richtlijn 2013/32/EU 33 lid 2 d

PROCEDURERICHTLIJN. Een volgend verzoek om internationale bescherming kan niet-ontvankelijk worden verklaard, ongeacht, ten eerste, of de verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd nadat zijn verzoek om internationale bescherming is afgewezen en

voordat hij dat volgende verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en ten tweede, of die terugkeer vrijwillig dan wel gedwongen was.

1) Artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn]

moet aldus worden uitgelegd dat

het er niet aan in de weg staat dat een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, ongeacht, ten eerste, of de verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd nadat zijn verzoek om internationale bescherming is afgewezen en voordat hij dat volgende verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en ten tweede, of die terugkeer vrijwillig dan wel gedwongen was.

2) Artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32

moet aldus worden uitgelegd dat

het er zich niet tegen verzet dat een lidstaat een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart wanneer de beslissing over het eerdere verzoek geen beslissing over de verlening van de subsidiairebeschermingsstatus bevatte, maar is genomen na een onderzoek of er sprake is van gronden voor een verwijderingsverbod en dit onderzoek inhoudelijk vergelijkbaar is met het onderzoek dat wordt verricht met het oog op de verlening van die status.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 456

MK ABRS, 17-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1901](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50

VREEMDELINGENBEWARING. Duur ophouding. Dat het dossier een aantal slordigheden en verschrijvingen bevat maakt niet dat daarom niet meer uitgegaan mag worden van de juistheid van het tijdstip van ophouding in het proces-verbaal. Anders dan de vreemdeling betoogt, maakt de omstandigheid dat hij gedurende het strafrechtelijk voortraject door de Vreemdelingenpolitie is gehoord over zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke status ook niet dat daardoor de ophouding is aangevangen. De rechtbank heeft er terecht op gewezen dat op basis hiervan namelijk ook kan worden beslist dat de vreemdeling juist niet zal worden opgehouden.

[Naar inhoudsopgave](#)